

ГЕОРГИ ИВАНОВ ГЕОРГИЕВ

Всички - от най-малкия до най-възрастния, го знаеха като Геро или по-точно ГЕРАТА.

Роден е на 30 август 1930 г. в Казанлък, кръстен е в Кърненската черква с кръстница Таша Иванова. Герата бе съчетал всички добродетели на рода. Весел, общителен, добър, услужлив, работен, толерантен, широко скроен човек.

За жизнения му път е част от разговора ми с него, проведен и записан на 7 май 2004 г. в къщата му, построена от баща му на ул."Кенали" в началото на 30-те години. Посрещна ме в приземната стаичка, където е семейната им всекидневна, и започна да предлага напитки и мезета. За виното, което извади, каза, че е много хубаво и че е от Шивачево, Сливенско, донесено от негов приятел, на който поправил музикален инструмент. По този повод му подхвърлих, че аз, въпреки че продължавам да обработвам наследственото лозе останало от дядо Стойчо, тази година не съм налял вино, а той, който изостави своето наследствено лозе под предлог „че трябвало да си почине" и не е стъпвал на него с години, пие вино. Та как беше поговорката: „Ахмак лозе копае, юнак вино пие".

- Ами приятелите за какво са? /следва бурен смях/. Айде, наздраве. Да сме живи и здрави, да се виждаме по-често, да не си забравяме рода. А пък ти, Стефко, да не забравяш, че в тази махала си роден! Що се отнася до моето лозе, аз действително го оставих „да си почива“, ама и аз да си почина, защото имам някакви проблеми с кръвното и предпочитам в свободното време да ходя до морето.

По повод на любовта му към морето следват интересни разкази как той, от 1998 г. всяка събота, няма зиме, няма лете, хваща през нощта влака за Бургас, отива там, прави разходки край морския бряг, среща се в ресторантче с бургаски приятели, хапват хамсийка, пият си биричката, разказват си лакърдии, после нова разходка по плажа и из града, докато с най-късния влак срещу неделя се прибира в родния град. На този свой режим не изневери до края на живота си.

Ето какво сподели Герата за себе си в разговора, който записах:

- Завърших прогимназията и постъпих в мъжката гимназия. Там изкарах IV-ти клас /сегашен VIII-ми клас/, но нещо не ми вървеше. Майка ми вика: „Или отиваш да работиш при баща си в „Кремона“, или при чина ти Донка във фотоателието ѝ.

Аз си избрах „Кремона“, защото сградата ѝ бе на няколко минути път от нас. Плюс това баща ми е там началник. Това стана на 15 септември 1946 г. Първо започнах да правя „клинчета“. Това са дървени подложки, които се поставят под музикалните инструменти, когато се изработват. Тогава се водех чирак. Получавах 130 лв. заплата. Всичко бяхме 7 души: Иван Скордев, татко, бай Христо Мунтов, бай Петко Кирилов, Генчо Радев, Стойчо Кантарджиев, Христо от Средногорово. Тогава основната ни работа бяха цигулките, но правихме и китари, чела, контрабаси. На мен, като чирак, възлагаха всеки ден различна работа. Когато експедирахме инструментите за някой купувач, правихме специална дървена кутия и отивахме на пощата да пращаме с колет. Даже когато беше контрабас, кутията беше като ковчег, та имаше хора, които мислеха, че караме мъртвец на пощата...

Бях войник в София през 1950–1953 г. Уволних се и пак се върнах в „Кремона“. Бай Христо Мунтата вика: „Айде бе, откога те чакаме! Почвай, защото някой ще ти земе мястото“.

Бяхме станали 17 човека. Минал съм през цялото производство на „Кремона“. Като се започне от гатера, подготовката на материалите, по цигулките, по китари, виоли, чела, а от 20 години съм на контрабасите.

От моето поколение майстори бяхме аз, Митьо Петров, Бончо Ненов. Тези бяхме, които учихме в занаятчийското училище. То беше задължително, за да се получи майсторско свидетелство, след като си бил чирак. Денем работим, а вечер ходим на училище. Занаятчийското училище беше в сградата на стопанското, а работилниците ни бяха в сградата на старата поща. Там ни бяха практическите кабинети по различните занаяти: шивачи, дърводелци и др. Ние се водихме „струнни музикални инструменти“. После на мястото на занаятчийското училище създадох заводско училище. За шофьорите пък направиха училище на язовира.

На 30 януари, Антоновден, 1960 г. „Кремона“ се премести в новата сграда. Като се пренесохме там, започнахме да растем. Стигнахме до 200 души персонал. До 2-3 хиляди китари на месец. Отделно цигулки, виоли, чела, контрабаси. В последните няколко години отново се стабилизирахме.

Помня един интересен случай. Беше някъде в края на 50-те години. Все още не бяхме нарушили политическите отношения с Народна република Китай. Дойде китайска делегация. Преди това се свързали с директора и го попитали: „За колко време можем с кола да обиколим завода Ви?“ Мислят, че сме голямо предприятие, а ние бяхме само 17 души. Въпреки това изнасяхме инструменти и за Китай. Нашата марка им е известна, ама не знаят колко голямо предприятие сме. Дойдоха, видяха, каквото видяха, правиха снимки, наградиха стари майстори с по една значка и си заминаха.

Разговорът ми с Герата, както тогава, така и винаги, когато се видим, се прехвърля към спомени за нашите починали бащи, дядовци, роднини, спомени за Казанлък, за футбола и много други неща, но с него никога за политика. За разлика от баща си той бе напълно аполитичен.

Винаги, когато излизах по някаква работа из града, срещах Герата. Жизнен, усмихнат, младолик, с ясения си, закачлив поглед, излъчван от характерните за старите Саранеделчеви сини очи. Такъв ще остане в съзнанието ми

.
Изненадващо разбрах за смъртта му - на 18.02.2012 г. Все пак той от всички свои братовчеди, живя най-дълго - 81 г. и 6 месеца.